

ner; hvis Lovforslaget ikke gennemføres, vil Statskassen paa ny faa denne Indtægt. Dernæst giver Statskassen ved Ændringerne til den permanente Toldlov Afkald paa ca. 300 000 Kr. med Hensyn til Skibsnbygninger. Det er altsaa tilsammen $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Endelig bliver der paa Tobaksforslaget Tale om et Tab for Statskassen paa 50 000 Kr. — det er saa lidt, at man næsten kan se bort fra det, og hvis vi ikke fik en Fornyelse af Kriseloven for Tobak, er det et Spørgsmaal, om ikke Staten rent finansielt vilde komme til at tjene derved gennem en forøget Import. Dernæst er der Tale om, at Staten gennem Ændringer af den indirekte Valutaafgift giver Afkald paa 1 670 000 Kr., og tillige er der Tale om at bevare den ekstraordinære Vintold, vi har ifølge den indirekte Valutaafgift, hvilket betyder 2 Mill. Kr., som Befolkningen ikke vilde komme til at betale i Skat og Statskassen altsaa ikke faa i Skatteindtægt, hvis vi lod Loven løbe ud uden Forlængelse.

Der er saaledes Tale om et Tab for Statskassen paa $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., men til Gengæld en Forhøjelse af den nuværende Skat med 12 Mill. Kr. Det er altsaa Skatteforhøjelsesforslag, der foreligger, og aldeles ikke Skattnedsættelsesforslag.

Hvad nu angaar det Lovforslag, som særlig foreligger til Behandling, skal jeg med Hensyn til det første Punkt i det, nemlig Forlængelsen af den saakaldte Luksustoldlov, fuldt ud indrømme, at Staten i Øjeblikket ikke kan give Afkald paa disse 10 Mill. Kr., og at vi neppe med den politiske Magtfordeling, der er her i Rigsdagen, kan tænke os at faa de 10 Mill. Kr., som Staten altsaa maa have, opkrævet paa en anden og mere retfærdig Maade. Jeg anerkender, at den højtærede Finansminister ved dette Forslag om Fornyelse af Luksustoldloven fuldt ud har taget Hensyn til de Ændringer, som det lykkedes den forrige Finansminister at faa Rigsdagens Samtykke til, først og fremmest Ændringen i 1924, da Tolden paa tørrede Frugter udgik. Det var ca. 5 Mill. Kr., Staten gav Afkald paa dér. Jeg erindrer fra Valgkampen, at denne saakaldte Svesketold da spillede en overordentlig stor Rolle, og de, som bebrejdede os, at vi ikke vilde være med til Skattnedsættelser, var meget vrede over, at den forrige Regering havde gennemført en dog ikke uvæsentlig Skattnedsættelse, nemlig de 5 Mill. Kr. paa de tørrede Frugter; man haanede os nærmest derfor og sagde: hvad betyder det? Ja, jeg vil dog mene, som jeg ogsaa sagde

under Valgkampen, at en indirekte Skat paa 5 Mill. Kr. betyder noget, og at en Lettelse af den indirekte Beskatning paa 5 Mill. Kr. virkelig er noget.

Jeg maa maaske her gøre en lille Sidebemærkning til det ærede Medlem Hr. Holstein, der nylig fra denne Talerstol har talt om Skatteforhold. Jeg kan ikke faa i mit Hovede, at det skulde være mindre værdifuldt, at de store, brede Lag er i Stand til at lægge lidt op, end at den enkelte Rigmand er i Stand til det. Der staar en vis Sum til Raadighed, der er en vis Sum af Indtægter for hele Befolkningen, og der skal bruges en vis Del deraf til Produktionslivet, og enten man saa tager det, som Samfundet behøver, ad direkte eller indirekte Vej, bliver der lige meget tilovers til Udvidelse og Fornyelse af Produktionen. Jeg ved godt, de gamle Nationaløkonomer hævdede, at kun Overklassen kunde spare, Proletariatet var psykologisk ikke i Stand dertil, og dette kunde maaske til en vis Grad være rigtigt, da Proletariatet kun var et Proletariat, men jeg vil hævde, at vi her i Landet mere og mere kommer ind i en Udvikling, hvor ogsaa de store, brede Lag sparer, hvor ogsaa Arbejderen lægger lidt til Side, hvis han paa nogen Maade er i Stand dertil, og produktionsmæssigt set er det dog ligegyldigt, om en enkelt Rigmand lægger 100 000 Kr. hen et Aar, eller om 1 000 jævne Mennesker lægger hver 100 Kr. hen. Dette maa produktionsmæssigt være ligegyldigt, men socialt set er det en uhyre Fordel, at det er 1 000, der hver lægger 100 Kr. hen, fremfor at den enkelte Rigmand bliver i Stand til at lægge 100 000 Kr. hen. Dernæst er der, naar vi ellers kommer ind i fornuftige Samfundsforhold, langt mere Sandsynlighed for, at de store, brede Lag vil lægge de 100 Kr. hen, og der er langt mere Sikkerhed derfor end for, at Rigmanden vil anvende sine 100 000 Kr. til Henlæggelse og Indoptagelse i Produktionslivet; der vil være langt større Fristelse for ham til at bruge sine Penge paa en ikke-produktionsgavnlig Maade. Dette vil jeg gerne sige til det ærede Medlem Hr. Holstein. Det er vor Grundbetragtning, her staar vi fremdeles paa det gode, gamle, der er udtrykt i Verset:

thi da har i Rigdom vi drevet det vidt,
naar faa har for meget og færre for lidt.

Dette er en antikapitalistisk Betragtning, det er sikkert og vist, men jeg tror, det er den rigtige, og jeg tror ikke, den skader Produktionslivet.